

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 22.326 van 29 januari 2009
in de zaak 34.256 II

In zake: [REDACTED]

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. BREEMANS
Diestsesteenweg 80
3010 KESSEL-LO

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
Asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [REDACTED] van Nepalese nationaliteit, op 21 november 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 29 oktober 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 november 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 15 december 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2009.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. LETEN, die loco advocaat R. BREEMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 augustus 2007 dient verzoekende partij een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.2. Op 4 maart 2008 dient verzoekende partij een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.3. Op 29 oktober 2008 verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag om met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot een verblijf te worden gemachtigd, onontvankelijk. Deze beslissing wordt aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 november 2008. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"(...)

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden (en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het dossier dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken bekend staat onder naam A., M.L. en nummer xxx bevat een paspoort dat na de indiening van deze aanvraag om machtiging tot verblijf (in het kader van een regularisatieaanvraag o.b.v. 9ter van de Vreemdelingenwet) werd ingediend; de persoon die huidige aanvraag om machtiging tot verblijf indient onder de naam A., M.L. voegt bij zijn aanvraag evenwel geen bewijs dat toelaat hem te vereenzelvigen met de titularis van voornoemd identiteitsstuk; gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschooning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.

"(...)"

2. Ontvankelijkheid van het beroep

De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat in elk geval het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. In die omstandigheden is het niet nodig is om de opgeworpen exceptie te onderzoeken. De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet Motivering Bestuurshandelingen) en van de redelijkheidsnorm omdat de verwerende partij kennis heeft kunnen nemen van de identiteit van verzoekende partij via een officieel document, dat de verwerende partij in haar eigen beslissing overigens aangeeft dat ze kennis heeft genomen van een officieel identiteitsdocument zodoende dat de voorwaarde is vervuld, bovendien blijkt dat in het kader van asielaanvragers het mogelijk is dat de overheid naderhand (na aflopen van de asielprocedure) nog kennis neemt van het identiteitsdocument, dat niet het moment van het indienen van de aanvraag telt als het moment waarop de ontvankelijkheidseis wordt geoordeeld maar het moment waarop de beslissing wordt genomen, dat in casu de overheid kennis had van een identiteitsdocument op het ogenblik dat deze heeft geoordeeld over de ontvankelijkheid.

Ter adstruering van het middel zet verzoekende partij het volgende uiteen:

"Aangaande de gegrondheid van het beroep tot nietigverklaring:

Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

Enig middel - Schending de artikelen 9bis van de wet van 15.12.1980, zijnde de vreemdelingenwet en de artikelen 1.2.3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 mbt motivatie, algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de redelijkheidsnorm.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de beslissingen met redenen moeten worden omkleed. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). Dat aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan wanneer de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing kunnen gelezen worden zodat men er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. (RvSt. nr. 167.477, 5 februari 2007; RvSt. nr. 164.298, 31 oktober 2006). Wat in casu het geval is. Dat het opgeworpen middel evenwel dient te worden beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

Dat artikel 9 bis verzoekt om toevoeging van een identiteitsbewijs om de overheid toe te laten de correcte identiteit van iemand te kennen wanneer deze zou overgaan tot de regularisatie en iemand dus duurzaam verblijfsrecht verleent in België. Dat dit een ontvankelijkheidsvoorwaarde is. Dat aan deze voorwaarde is voldaan wanneer de overheid kennis heeft kunnen nemen van de identiteit van verzoeker via een officieel document. Dat de overheid in haar eigen beslissing aangeeft dat ze kennis heeft genomen van een officieel identiteitsdocument zodoende dat de voorwaarde is vervuld. Dat dit des te meer het geval is nu blijkt dat in het kader van asielaanvragers het tevens mogelijk is dat de overheid naderhand (na aflopen van de asielprocedure) nog kennis neemt van het identiteitsdocument. Dat het inderdaad zo is dat niet het moment van het indienen van de aanvraag telt als het moment waarop over de ontvankelijkheid wordt geoordeeld. Maar het moment waarop de beslissing wordt genomen. Dat dit dus bijgevolg een tweesnijdend zwaard is waarvan de overheid niet kan stellen dat het slechts aan één zijde snijdt. Dat in casu de overheid kennis had van een identiteitsdocument op het ogenblik dat deze heeft geoordeeld over de ontvankelijkheid.

Dat anders oordelen een schending uitmaakt van de materiële motiveringsplicht, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en de redelijkheidsnorm.

Hoe groot de beoordelings- en beleidsvrijheid ook moge zijn, de beslissingen van administratieve overheden dienen de toets van de norm van de redelijkheid te doorstaan. Het is de enige juridische beperking van de vrije appreciatie van het bestuur dat over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Hoe de overheid de in het geding zijnde belangen afweegt, hoe de overheid het gewenste resultaat bereikt, steeds hangt het zwaard van de redelijkheid boven haar hoofd. De overheid moet in alle redelijkheid tot de belangenafweging zijn gekomen; de overheid moet in alle redelijkheid de door haar gekozen maatregel hebben kunnen kiezen; enz. Wanneer bij het toetsen wordt vastgesteld dat geen redelijk denkende overheidspersoon tot zo'n beslissing kon komen, wordt de beslissing vernietigd. (Het beginsel van behoorlijk bestuur, A. Van Mensel, Mys&Breesch Gent, 1997, 400-401). Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821 e.a.).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Artikel 9bis, §1 van dezelfde wet bepaalt evenwel dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Uit voormelde bepaling volgt aldus dat de vreemdeling over een identiteitsdocument dient te beschikken om een aanvraag tot machtiging tot verblijf te kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Dit wordt overigens niet betwist door verzoekende partij aangezien zij zelf in haar verzoekschrift stelt *"Dat artikel 9 bis verzoekt om toevoeging van een identiteitsbewijs om de overheid toe te laten de correcte identiteit van iemand te kennen wanneer deze zou overgaan tot de regularisatie en iemand dus duurzaam verblijfsrecht verleent in België. Dat dit een ontvankelijkheidsvoorwaarde is"*.

Geheel terecht heeft de gemachtigde van de minister aldus vastgesteld dat *"de aanvraag (...) niet vergezeld (ging) van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006."*

Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar de latere indiening van haar paspoort op 4 maart 2008, naar aanleiding van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Haar paspoort is bijgevolg ingediend vóór de bestreden beslissing werd genomen en *"in casu (had) de overheid kennis (...) van een identiteitsdocument op het ogenblik dat deze heeft geoordeeld over de ontvankelijkheid."* De ministeriële omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijziging in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 stelt dat een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging *"alle relevante persoonsgegevens aangaande de aanvrager (naam, voornamen, geboorteplaats, geboortedatum, nationaliteit, burgerlijke stand) met kopie van identiteitsdocumenten van de aanvrager of motivering waarom de aanvrager deze niet kan leveren"*, dient te bevatten. Waar verzoekende partij aldus stelt dat zij ongeveer acht maanden later haar paspoort heeft ingediend naar aanleiding van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat het bestuur bijgevolg kennis had van haar identiteitsdocument op het ogenblik van de beslissing, dient te worden opgemerkt dat de wetgever uitdrukkelijk heeft voorzien in welke gevallen niet dient voldaan te worden aan de vereiste dat een identiteitsdocument moet overgelegd worden in het kader van een aanvraag overeenkomstig artikel 9bis, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat de door verzoekende partij aangegeven situatie niet onder deze uitzonderingsbepalingen valt. Bovendien wordt erop gewezen dat verzoekende partij niet toelicht hoe de gemachtigde van de minister, gelet op het risico van identiteitsusurpatie, met zekerheid kan weten of de persoon die een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis heeft ingediend tevens de persoon is die acht maanden later een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indient, indien geen identiteitsstuk werd gevoegd bij de eerste aanvraag. Verzoekende partij toont evenmin aan dat zij ten tijde van de indiening van haar aanvraag nog in de procedure van een asielaanvraag zat die nog niet definitief was verworpen of dat zij een toelaatbaar cassatieberoep had ingediend. De motivering in de bestreden beslissing, dat de persoon die de aanvraag op grond van artikel

9bis van de Vreemdelingenwet bij die aanvraag geen bewijs heeft gevoegd dat toelaat hem te vereenzelvigen met de titularis van het identiteitsstuk gevoegd bij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat de eerste aanvraag noch van een identiteitsstuk noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan is vergezeld waardoor de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet is vervuld, is bijgevolg correct en afdoende. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoekende partij de schending van de redelijkheidsnorm aanvoert, wordt verwezen naar de bespreking hierboven en wordt opgemerkt dat het redelijkheidsbeginsel uitgaat van het feit dat het bestuur binnen de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid beschikt over enige beleidsvrijheid. In casu wordt niet betwist dat verzoekende partij heeft nagelaten om een afschrift van een identiteitsstuk te voegen bij haar aanvraag, terwijl deze vereiste door de reglementering wordt vooropgesteld. De wetgever heeft uitdrukkelijk in artikel 9bis, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaald in welke gevallen de aanvrager niet over een identiteitsdocument dient te beschikken om op ontvankelijke wijze een verblijfsmachtiging in België te kunnen aanvragen. Met betrekking tot vreemdelingen die niet voldoen aan de bepalingen van artikel 9bis, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet beschikt het bestuur aldus over een gebonden bevoegdheid.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN :

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen en twintig januari tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS

griffier.

De griffier,

M. DENYS.

De voorzitter,

Ch. BAMPS.